

Waar adem licht wordt

Waar adem licht wordt

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Als ik het weer mag voorspellen

als ik het weer mag voorspellen
zal de lucht zich omdraaien
en je naam fluisteren in een taal
die je nog nooit gehoord hebt
maar meteen herkent

het zal sneeuwen onder je huid
een trage lichte val
van dingen die je dacht vergeten te zijn

de wind zal stilstaan
niet omdat hij moe is
maar omdat jij eindelijk beweegt

er zal geen zon zijn
maar alles zal oplichten

en je zult naar buiten kijken
alsof het de eerste keer is
dat je de wereld ziet ademen

Wanneer de wereld ademt

Als ik het weer mag voorspellen, zal de lucht zich niet langer tevredenstellen met het vaste patroon van wolken en blauw, maar zich langzaam omdraaien, alsof ze haar rug toont om haar geheimen vrij te geven. In dat draaien zal een fluistering meekomen, een fluistering die je naam draagt, niet uitgesproken in de taal die je dagelijks hoort, maar in een tongval die tegelijk onbekend en vertrouwd is, alsof je haar ooit gehoord hebt in de schemering van een droom. Het is de stem van iets ouds dat altijd aanwezig was, maar dat pas nu de moed vindt om zich te openbaren.

Onder je huid zal het sneeuwen, niet met de bijtende kilte van winter, maar met een zachtheid die je doet beven. Elke vlok die neerdaalt in je binnenste zal een vergeten beeld aanraken: een kindertijd die je dacht verloren, een geur van aarde na regen, een blik die je ooit ontving en sindsdien overal hebt gezocht. Het sneeuwt in jou, maar de sneeuw smelt niet; ze blijft hangen in de vezels van je wezen, als lichte glinsteringen die zich langzaam nestelen in de stilte die in jou groeit.

De wind zal stilstaan. Niet omdat hij zijn kracht verloren heeft, maar omdat hij voelt dat jouw beweging eindelijk begonnen is. Alsof alles wat altijd in beweging was, een ogenblik wacht om jou de kans te geven je eigen ritme te vinden. En dat ritme zal niet luid zijn, niet haastig, maar traag en zeker, als de cadans van een hart dat zich niet langer verschuilt.

Er zal geen zon zijn. Toch zal het licht overal aanwezig zijn. Het zal zich losmaken van zijn bron en zich verdelen over alles wat je ziet: bomen die glanzen zonder reden, stenen die even vlammen, de contouren van een horizon die lijkt te ademen met jou mee. Het is een licht dat niet komt van boven, maar vanbinnen, en dat je uitstraalt zonder het te weten, zonder dat je er moeite voor doet. Het is een licht dat niet vraagt om gezien te worden, maar dat eenvoudigweg bestaat, zoals adem, zoals stilte, zoals aanwezigheid.

Wanneer je naar buiten kijkt, zal het zijn alsof de wereld voor het eerst echt in beweging komt. Niet de haastige beweging die je gewend bent, maar een ademhaling die diep en kalm is, alsof de bomen in- en uitademen, alsof de lucht niet alleen om je heen is maar door je heen stroomt, alsof de aarde onder je voeten niet vast en zwaar is, maar licht en levend. Je zult de wereld niet meer zien als iets dat buiten je bestaat, maar als een spiegel die jou terugkaatst.

En in die spiegel zul je jezelf herkennen, niet als de persoon die je al die tijd dacht te zijn, maar als een deel van iets groters dat zich eindelijk toont. Het is geen openbaring met trompetgeschal, geen schok of bliksem, maar een zachte gewaarwording die groeit, zoals sneeuw die blijft vallen, zoals licht dat niet uitdooft, zoals stilte die spreekt zonder woorden.

Dan zul je misschien even stilstaan, niet omdat je moe bent, maar omdat je voelt dat er geen haast meer is. Alles ademt, alles leeft, en jij ademt mee. En het zal lijken alsof je, voor het eerst, werkelijk begrijpt dat de wereld niet alleen door jou bekeken wordt, maar ook jou aankijkt en je glimlachend herkent.

Voor wie ik schrijf

schrijf ik nu
voor jou
voor mij
of voor muren
die luisteren zonder oren
kijken zonder ogen
en zwijgen
zoals alleen steen dat kan

misschien schrijf ik
voor de schaduw
die zich hecht aan mijn hand
voor het stof
dat danst op zonnestralen
voor een stem
die ik nog niet ken
maar die ooit
antwoordt.

soms denk ik
dat ik schrijf
om te blijven ademen
wanneer de stilte
te luid wordt

en dan
laat ik woorden los
zoals bladeren in de wind
niet wetend
waar ze landen
maar hopen
dat iemand ze opraapt
en leest

Wat door mij spreekt

Er zijn dagen waarop ik mezelf geen schrijver voel, maar eerder een doorgang. Alsof er iets door mij heen stroomt dat niet van mij is, maar ook niet helemaal van een ander. Woorden komen als bezoekers zonder afspraak. Ze kloppen niet aan. Ze duwen de deur open met hun eigen stem, gaan aan tafel zitten en wachten tot ik hen opschrijf.

Dan stel ik mij die vraag weer: schrijf ik nu voor jou, voor mij, of voor muren?

Misschien schrijf ik wel voor niemand. Of beter: voor dat wat geen gezicht heeft, geen naam. Voor die zachte drang die elke ochtend vroeg ontwaakt nog voor mijn ogen open zijn. Voor de echo van vrouwenstemmen in de verte, alsof ze aan een vuur zitten en verhalen vertellen die ik slechts in flarden opvang. Of voor het kind dat ik ooit was, dat nog altijd ergens in mij rondloopt met vieze knieën en een te groot hart.

Soms denk ik dat schrijven is zoals dromen, maar dan wakker. De taal komt niet uit mij voort, ze reist dóór mij. En ik buig, gehoorzaam, als een rietstengel in de wind. Ik schrijf om dat wat door mijn vingers wil spreken niet tegen te houden. Omdat het anders misschien verloren gaat, zoals dauw die verdampt voor iemand haar heeft gezien.

Muren? Ach, muren zijn niet leeg. Ze zijn gevuld met oude stemmen, adem van vorige bewoners, vochtsporen van vergeten seizoenen. Als ik voor hen schrijf, schrijf ik voor tijd zelf. En de tijd luistert altijd. Hij heeft geduld.

En jij? Jij bent er misschien wel helemaal niet. Of je bent er precies op het juiste moment, alsof je gewacht hebt op deze zin, deze stilte, dit besef. Jij bent dan geen lezer, maar getuige. Van iets dat niet mijn verhaal is, maar het onze. Dat door mijn hand ging, maar ook door de jouwe.

Dus nee, ik schrijf niet enkel voor mij. Niet voor jou. Niet voor muren.
Ik schrijf voor dat wat wil blijven bestaan,
door omwegen,
in fluisteringen,
met inkt als adem.

Stiltespoor

voor dag en dauw
ademt het gras tegen het raam
een aarzelend licht
glijdt langs mijn huid
alsof de wereld wil voelen
of ik haar nog herken

bloesems zweven
zonder haast
een merel tekent
een cirkel in de avondlucht
de dag houdt zijn adem in
en ik ook

in de nacht
rolt een vraag in mijn borst
een blad dat niet wil landen
ergens trilt de belofte
van een nieuwe ochtend

Stiltespoor

Voor dag en dauw ontwaakt de wereld. Het is het uur waarin de stilte nog zwaarder weegt dan geluid, waarin elke adem van de aarde lijkt te trillen in het vochtige gras. Ik sta bij het raam en zie hoe het eerste licht zich voorzichtig uitstrekt, alsof het tastend wil voelen of het welkom is. Het kruipt over de velden, langs de dakranden, over de bladeren van de bomen, en raakt mijn huid met de tederheid van een aarzelende hand. Iets in de lucht houdt me vast. Het is geen woord, geen geluid, alleen een gevoel van belofte, een onzichtbare draad die me verbindt met iets wat ik nog niet kan zien.

De ochtend groeit, en met haar groeit mijn verwondering. Bloesems drijven door de lucht, traag en doelloos, maar tegelijk met een geheimzinnige zekerheid, alsof ze precies weten waar ze zullen landen. De bijen vinden hun weg zonder te aarzelen, de vogels tekenen cirkels door de lucht alsof ze vergeten zijn dat de nacht ooit bestond. Soms denk ik dat de wereld op deze uren iets wil zeggen, iets dat we overdag niet meer horen.

Dan komt de schemer. De zon zakt en het licht verandert van toon, alsof iemand langzaam de wereld dimt. Straten liggen half in schaduw, half in goud. Ik loop daar, traag, en hoor een merel zingen. Zijn stem is helder, maar hij lijkt niet voor mij te zingen, eerder tegen de avond zelf, alsof hij de dag wil overtuigen om nog even te blijven. Bloesems dwarrelen voor mijn voeten neer en ik heb het gevoel dat ze iets toevertrouwen dat ik nog niet kan begrijpen. Het is alsof de wereld voor een ogenblik zijn adem inhoudt. In dat ene moment voel ik hoe groot en hoe klein ik tegelijk ben.

En dan, onvermijdelijk, komt de nacht. Ze legt een zachte hand op mijn schouder en trekt me naar binnen, maar niet naar een huis of een kamer, naar mezelf. De lucht wordt dikker, de stilte dieper. Het is alsof de schaduwen van bomen en muren even zwaar wegen als mijn eigen gedachten. Er sluipt een oude vraag mijn borst binnen, een vraag zonder stem, die zich daar oprolt en weigert weg te gaan. Ik denk aan wie ik ben, aan wie ik was, aan wie ik misschien ooit wil worden. Alles lijkt even te zweven, als een vallend blad dat nog niet heeft besloten waar het zal rusten.

In die diepe stilte hoor ik iets. Het is geen woord, geen lied, eerder een trilling, een adem die niet de mijne is. En ik weet: dit is de belofte van morgen. Dat het licht opnieuw zal komen, dat ik opnieuw zal ontwaken voor dag en dauw, en dat de wereld, glanzend en kwetsbaar, mij weer zal begroeten met haar stille geheimen.

Hij opent de pagina

hij opent de pagina
een leeg blad ademt voor hem uit
onberoerd
een stilte die naar binnen trekt

hij staart naar het wit
alsof het een vreemde taal spreekt
die geen letters nodig heeft

is dit onleesbaar
denkt hij
of is dit precies
wat hij nog niet durft te zeggen

zijn ogen glijden weg
maar het blad volgt hem
hardnekkig
alsof wachten ook een vorm
van schrijven is

Het wachten van het wit

Hij opent de pagina en daar ligt het, als een uitgestrekt landschap zonder horizon, een vlakke van wit waarin geen pad is getrokken, geen voetstap is neergezet. Het blad ademt, zacht en onzichtbaar, als de huid van een slapende zee die geen golven kent. Het lijkt onberoerd, maar in die onberoerdheid huist een spanning die niet benoemd kan worden. Een stilte die niet leeg is, maar geladen, een stilte die zich uitstrekt naar hem toe, naar binnen toe, alsof het blad zelf verlangt naar iemand die het durft te betreden.

Hij staart, en zijn ogen glijden over dat witte oppervlak alsof het een vreemde taal is, een taal die geen letters nodig heeft, omdat ze al vóór de letters bestaat. Het wit spreekt met schaduwen die niet geschreven zijn, met ruimte die zichzelf als antwoord aanbiedt. Het roept hem niet met klank, maar met de afwezigheid ervan, en precies daardoor dwingt het zijn aandacht, dwingt het zijn gedachten tot zwijgen.

Hij vraagt zich af of hij faalt, of hij gevangen zit in iets dat niet wil verschijnen. Is dit blad werkelijk onleesbaar, of leest hij juist nu het zuiverste wat er bestaat? Misschien is dit precies het moment waarin het ongezegde zich verschuilt, waarin woorden nog weigeren om geboren te worden omdat ze de kwetsbaarheid van hun eigen ontstaan vrezen. Misschien is het wit niets anders dan een spiegel die hem dwingt te kijken naar wat hij zelf nog niet durft te zeggen.

Zijn ogen proberen zich los te maken, ze dwalen af naar de muren, naar het raam, naar een willekeurige vlek in de kamer. Maar telkens keert het blad terug, hardnekkig, bijna koppig, alsof het hem volgt zoals een blik kan volgen die je in je rug voelt. Het wit is aanwezig als een aanwezigheid zonder lichaam, en hij beseft dat het hem niet met rust zal laten. Het heeft besloten te wachten. En wachten, zo merkt hij, is ook een vorm van schrijven, een trager, onzichtbaarder schrift dat zich niet met inkt maar met tijd voltrekt.

Hij voelt hoe het wachten een gewicht krijgt, een aanwezigheid die dieper wordt naarmate hij er langer naar kijkt. Het blad verandert in een kamer, een ruimte waar hij zelf in stapt. Het wit is geen vlakke meer, maar een landschap dat hem opslokt. Hij ziet heuvels van stilte, valleien waarin het ongezegde rust, en boven hem een lucht zonder kleur die zich uitstrekt tot in het oneindige. Hij hoort hoe het wit ademt, langzaam, alsof het zelf niet zeker weet of het geboren wil worden als tekst of als stilte.

In dat moment beseft hij dat hij deel wordt van het blad. Zijn gedachten, zijn aarzelingen, zijn vragen - ze worden opgenomen in het wit zoals schaduw zich laat opnemen in licht. Er is geen scheiding meer tussen de schrijver en het onbeschrevene. Het blad wacht, hij wacht, en dat wachten schrijft zichzelf voort. Niet in letters, maar in aanwezigheid.

En hij weet: ooit, misschien straks, misschien morgen, zal er een eerste woord vallen, zoals een druppel uit een onzichtbare bron. Maar zelfs dat ene woord zal slechts een voortzetting zijn van wat hier al gebeurt. Want het wit, het ademde altijd al. Het was nooit leeg. Het droeg zijn stilte als een verhaal dat alleen nog niet in letters wilde verschijnen.